

[Simonsen.]

han naturligvis: Ja, vil Militæret give 100 Kr. mere for Hesten, end jeg forlanger og vil sælge den for, Gud bevares, saa skal jeg ikke have noget imod at tage de 100 Kr.! — og han stak dem i Lommen. Historien er, saa utrolig den end lyder, sikkert rigtig nok, thi det nævnte Blad, „Frederiksborg Amts Avis“, har stedfæstet den og nævner oven i Købet Navnet paa den Mand, der som Statens Repræsentant har betalt Sælgeren 100 Kr. mere for denne Hest, end han vilde afhænde den for. Bladet opgiver Manden som værende en Ritmester Hauschild. Det er altsaa ham, der paa Statens Vegne har vist en saadan Flothed at betale 100 Kr. mere for en Hest, end Sælgeren vilde sælge den for. Hvis Statens Repræsentanter i Remontekommissionen handler saaledes, naar de er ude paa Hestehandel, saa kan dette Militærvæsen naturligvis blive dyrt, og saa er det forstaaeligt, at den højtærede Minister søger at reducere Lønnen for de arbejdende Kvinder paa Statens Hospital, thi en saadan Flothed kræver betydelige Besparelser paa andre Omraader, hvis Balancen ikke skal blive forrykket alt for stærkt. Det kunde være ganske interessant, — og jeg tror, adskillige vilde interessere sig derfor — at høre, hvad den højtærede Forsvarsminister har at sige til denne opsigtsvækkende Meddelelse i „Frederiksborg Amts Avis“, thi hvis den ikke kan afkræftes — og det synes intet at tyde paa, da Bladet baade nævner Navnet paa Manden, som har betalt Pengene, og hvor Begivenheden har fundet Sted —, saa er der sikkert noget, der trænger til at rettes; en saadan Flothed bør man i hvert Fald ikke finde sig i.

Militærvæsenet har jo allerede været omtalt under denne Debat og vil vel nok blive det endnu mere i de kommende Dage, men jeg kunde alligevel have Lyst til, ogsaa i Anledning af de Straffe, som tildeles indenfor Militæret, at dvæle lidt ved dette. Der er i visse Kredse en Tilbøjelighed til at tale om Humanitet i Forbindelse med Militærvæsenet, man siger, at Militæret er blevet humanit i vore Dage, at Humaniteten er overordentlig stor indenfor Hærens Rammer. Hvem der har den Tro, har efter min Opfattelse en forkert Tro, slig Tale er kun Hjernespind. Humanitet og Militærvæsen forholder sig nu en Gang til hinanden som Ild til Vand, og derved lader der sig ikke noget ændre. Naar der endelig afsløres Overgreb og Misbrug, saa bliver det naturligvis paatalt, saaledes som i Randers og som ogsaa i den senere Tid i

Aarhus. Men de Domme, som afsiges over de paagældende, er meget lidt tilfredsstillende for Offentligheden, man maa forundres over, hvor mildt man fra Doms-magtens Side tager paa disse Forseelser begaaede overfor Rekrutter og menige i Hæren. Dommerne ønsker aabenbart at gaa saa let som muligt hen over Sagerne, og det giver sig Udtryk i Sagernes Behandling helt igennem.

Det er en i højeste Grad uforsvarlig Behandling, der mange Gange vises Soldaterne. I al Almindelighed faar de en Behandling, der er uværdig for Mennesker. Der foregaar nu og da slemme Ting indenfor Militærvæsenet, og man hører ogsaa af og til, at en Soldat har begaaet Selvmord, ja, det er egentlig mærkeligt, at man ikke hører det oftere; i de senere Aar har man dog hørt det et Par Gange i Aarhus, at en Rekrut har taget Livet af sig. I den første Tid et Menneske er i Trojen som Rekrut, maa det være haardt for ham. Den Behandling og Tiltale, han faar, maa jo opføre mere fintfølede Naturer. De første 8—14 Dage er sikkert drøje, men heldigvis er det i Regelen saaledes, at de unge Mennesker er lette af Sind; efter nogen Tids Forløb slaar de sig til Taals og tænker med Henblik paa Befalingsmændene: lad bare disse Folk give Hals, det varer dog kun nogle Maaneder, saa den Tid kommer vi nok over; og saadan slæber de sig igennem.

Men at der Gang efter Gang, Rekruthold efter Rekruthold, kan foregaa Ting, som der er foregaaet i Randers og Aarhus, er jo ganske opsigtsvækkende. Der kan naturligvis paa den anden Side siges, at Soldaterne kunde være mere kammeratlige indbyrdes, end de er; det kunde maaske bøde noget paa den slette Optræden fra anden Side. Det er saaledes lidet hyggeligt, naar ved Slutningen af en Parade Befalingsmændene siger til Soldaterne: Træd af, løb, og de to, der kommer sidst ind ad Døren derhenne, skal rense Nødtørftsanstalten — det vil sige, de brugte nu ikke det Udtryk —, og man saa ser Soldaterne puffes og stødes og stikke i Løb af fuld Kraft for ikke at blive iblandt de to sidste. Det er selvfølgelig beklageligt at se en saadan Mangel paa Kammeratskabsfølelse blandt Soldaterne; de skulde naturligvis være saa klare over det Forhold, at de i Forvejen bestemte, hvem der skulde udrette dette ubehagelige Arbejde, og saa lade være at løbe til Grin for Officererne og de Folk, der nu finder Fornøjelse i at etablere et saadant Kapløb.

Men særlig slemt er det for de syge